

Arrest

nr. 275 165 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2000 huwt de verzoekende partij met een Belgische onderdaan. In functie van haar huwelijk met deze Belgische onderdaan werd de verzoekende partij een verblijfsrecht toegekend op 25 januari 2001.

- 1.2. Op 16 juli 2002 scheidt de verzoekende partij van haar Belgische echtgenoot
- 1.3. Op 17 juni 2003 trouwt de verzoekende partij met een Turkse onderdaan die verblijfsgerechtigd is in België.
- 1.4. Op 12 oktober 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een C-kaart.
- 1.5. Op 4 november 2009 dient de verzoekende partij een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.6. Op 3 mei 2010 verklaart de verwerende partij de aanvraag vermeld in punt 1.5. zonder voorwerp.
- 1.7. Op 9 februari 2011 wordt het huwelijk van de verzoekende partij met de Belgische onderdaan, vermeld in punt 1.1., vernietigd door het Hof van beroep te Antwerpen.
- 1.8. Op 4 november 2011 neemt de verwerende partij een beslissing houdende intrekking van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.9. Op 6 oktober 2021 dient de verzoekende partij een nieuwe verblijfsaanvraag in, dit keer met toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.10. Op 14 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.11. Bij arrest nr. nr. 274 660 van 27 juni 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.
- 1.12. Op 29 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ CARMA op 29.06.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw,

(...)nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 25.01.2001 heeft de betrokkene een aanvraag tot verblijf gedaan in functie van haar toenmalige Belgische echtgenoot, D.G. (...). Op die basis verkreeg ze een inschrijving in het bevolkingsregister op 25.06.2001. Op 09.02.2011 sprak het Hof van Beroep van Antwerpen een arrest uit dat het vonnis bevestigde van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren van 04.01.2010. Dit vonnis vernietigt het huwelijk tussen de betrokkene en D.G. (...). Het vonnis bevestigt dat de intentie van de betrokkene er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel het bekomen van

een verblijfsrechtelijk voordeel. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met haar Belgische partner. Als een gevolg van het rechtsprincipe "Fraus omnia corrumpit" werd haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 04.11.2011.

Aan het verblijfsrecht van de betrokkene werd aldus een einde gemaakt.

De betrokkene is gehuwd met de heer Ö.D. (...), een Turkse onderdaan die legaal in België verblijft. Zij hebben samen drie meerderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en in Genk wonen (Ö.K. (...), Ö.M. (...) en Ö.H. (...)). Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij niet meer inwonend zijn.

De betrokkene was eerder gehuwd met de Belgische heer D.G. (...), zij stapte met hem in het huwelijksbootje op 06.04.2000 en kwam naar België. Op 25.01.2001 deed zij een aanvraag tot verblijf in functie van haar toenmalige echtgenoot en zij verkreeg verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met een Belg. Op 29.07.2002 volgde er al een echtscheiding en op 17.07.2003, nog geen jaar later, huwde zij met de heer Ö.D. (...). Hij is tevens vader van haar kinderen die in 1984, 1986 en 1989 geboren waren, dus vóór haar huwelijk met de heer D.G. (...)!

Haar huwelijk met de heer D. (...) werd nietig verklaard en op 04.11.2011 werd haar verblijf ingetrokken naar aanleiding van haar schijnhuwelijk en kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij nam van die beslissingen kennis op 09.11.2011.

Zij heeft nooit gevolg gegeven aan het bevel en zij heeft jarenlang nagelaten zich administratief in orde te stellen, tot zij op 06.10.2021 een verblijfsaanvraag deed in in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Die aanvraag werd op 14.02.2022 onontvankelijk verklaard (bijlage 15quater) en aan haar betekend op 21.02.2022.

Op 23.03.2022 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het feit dat de betrokkene gehuwd is, haar man en kinderen hier wonen en dat zij sedert 21 jaar in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen om zich in orde te stellen met de Belgische reglementering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene koos er zelf voor om jarenlang in illegaliteit te verblijven. Reeds op 09.11.2011 werd haar verblijfskaart ingetrokken en haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend wegens een eerder aangegaan schijnhuwelijk met een Belg. Al die jaren heeft zij niets ondernomen om zich administratief in orde te stellen en zij dient dan ook de gevolgen te dragen. Betrokkene kan contact blijven houden met haar familie in België via verschillende moderne communicatiemiddelen of zij zou zich kunnen laten vergezellen door haar echtgenoot of meerderjarige kinderen. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

De betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de heer D. G.. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren dd. 04.01.2010 (ref. arrest: AR.06/2010/A), waarbij het huwelijk werd nietig verklaard. Het vonnis bevestigt dat de intentie van de betrokkene er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de betrokkene. Die nietigverklaring werd ook bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 09.02.2011. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door de stad Genk op 21.02.2022 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft jarenlang geen enkele poging ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.11.2011 (bijlage 13) dat haar betekend werd op 09.11.2011. In de beslissing dd. 14.02.2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), aan haar betekend op 21.02.2022, werd haar alsnog opgedragen om het bevel dd. 04.11.2011 op te volgen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de heer D. G.. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren dd. 04.01.2010 (ref. arrest: AR.06/2010/A), waarbij het huwelijk werd nietig verklaard. Het vonnis bevestigt dat de intentie van de betrokkene er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de betrokkene. Die nietigverklaring werd ook bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 09.02.2011. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door de stad Genk op 21.02.2022 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft jarenlang geen enkele poging ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.11.2011 (bijlage 13) dat haar betekend werd op 09.11.2011. In de beslissing dd. 14.02.2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), aan haar betekend op 21.02.2022, werd haar alsnog opgedragen om het bevel dd. 04.11.2011 op te volgen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat zij niet naar Turkije kan terugkeren omdat zij samenwoont. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden

blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij geen medische problemen heeft. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding”

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het legaliteitsbeginsel en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.1. Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing behandelt uitvoerig de gewezen relatie van verzoekende partij met haar expartner

de heer D.G. (...), met wie zij in 2003 huwde, doch dit huwelijk werd in 2010 nietig verklaard.

Nochtans is verwerende partij er van op de hoogte dat het huwelijk met de heer D.G. (...) inmiddels 19 jaar geleden is, en dat verzoekende partij thans reeds meer dan 10 jaar opnieuw samenwoont met haar eerste en huidige echtgenoot de heer Ö.D. (...), met wie zij in de jaren 1980 drie Belgische kinderen kreeg. Dit weerhoudt verwerende partij er niet van om uitvoerig te motiveren waarom er een risico op onderduiken zou bestaan, quod certe non. Verzoekende partij is nog nooit ondergedoken en verwerende partij is steeds op de hoogte geweest van haar adres in België.

Daarenboven wordt het risico op onderduiken geheel gebaseerd op gedateerde overwegingen die thans al meer dan 10 jaar niet meer van toepassing zijn, namelijk haar relatie met de heer D.G. (...).

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook zowel verouderd als totaal naast de kwestie is en dat verwerende partij geen rekening houdt met de actuele toestand.

Daarenboven vertoont de bestreden beslissing ook gehele onwaarheden, zoals dat verzoekende partij jarenlang geen enkele poging ondernomen heeft om haar administratieve toestand in orde te brengen, terwijl verzoekende partij in 2021 nog een aanvraag tot verblijf deed op grond van art. 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven heeft verzoekende partij een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van verwerende partij d.d. 14 februari 2022, zodat het verzoekende partij bezwaarlijk kwalijk kan worden genomen dat zij een beslissing aangaande het verzoek tot schorsing aan het afwachten was op het ogenblik van de plotse inval in haar woning op 29 juni 2022. Verwerende partij handelt bijzonder onzorgvuldig door feiten van meer dan 10 jaar oud in overweging te nemen zowel om de beslissing tot vasthouding te motiveren als het risico op onderduiken te motiveren, en geen rekening te houden met de actuele feiten die thans relevant zijn:

- Verzoekster is nog nooit ondergedoken en heeft steeds haar adres kenbaar gemaakt bij verwerende partij;*
- Verzoekster is de echtgenote van de heer O. (...), die een duurzaam verblijf (C-kaart) heeft;*
- Verzoekster is de moeder van 3 Belgische meerderjarige kinderen en talrijke Belgische kleinkinderen;*
- Verzoekster heeft geen familie in Turkije;*
- Verzoekster heeft geen woning of verblijfplaats in Turkije;*
- Verzoekster heeft geen eigen inkomsten;*
- Verzoekster is de mantelzorger van haar echtgenoot de heer O. (...) die vanwege zijn ziekte permanente medische verzorging benodigt.*

Dat het ongepast en manifest onredelijk is dat verwerende partij verzoekster probeert te straffen voor fouten die zij in 2003 heeft gemaakt en thans op geen enkele wijze meer relevant zijn.

Dat verwerende partij immers de echtheid van het huwelijk en de samenwoning met de heer O. (...) op geen enkele wijze betwist.”

3.2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het legaliteitsbeginsel schendt. Het eerste middel is in die mate onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginsel van behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, die hierna besproken worden, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, is het middel bijgevolg eveneens niet ontvankelijk.

3.2.1.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het ogenblik van haar arrestatie en dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, waarbij de verwerende partij preciseert: *"Op 25.01.2001 heeft de betrokkene een aanvraag tot verblijf gedaan in functie van haar toenmalige Belgische echtgenoot, D.G. (...). Op die basis verkreeg ze een inschrijving in het bevolkingsregister op 25.06.2001. Op 09.02.2011 sprak het Hof van Beroep van Antwerpen een arrest uit dat het vonnis bevestigde van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren van 04.01.2010. Dit vonnis vernietigt het huwelijk tussen de betrokkene en D.G. (...). Het vonnis bevestigt dat de intentie van de betrokkene er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met haar Belgische partner. Als een gevolg van het rechtsprincipe "Fraus omnia corrumpit" werd haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 04.11.2011. Aan het verblijfsrecht van de betrokkene werd aldus een einde gemaakt."*

Met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij ook waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar de verzoekende partij een risico vormt op onderduiken. Betreffende het risico op onderduiken wordt gemotiveerd: *"Er bestaat een risico op onderduiken:*

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de heer D. G.. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren dd. 04.01.2010 (ref. arrest: AR.06/2010/A), waarbij het huwelijk werd nietig verklaard. Het vonnis bevestigt dat de intentie van de betrokkene er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de betrokkene. Die nietigverklaring werd ook bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 09.02.2011. Als een gevolg van het rechtsprincipe "Fraus omnia corrumpit" werd haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door de stad Genk op 21.02.2022 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft jarenlang geen enkele poging ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.11.2011 (bijlage 13) dat haar betekend werd op 09.11.2011. In de beslissing dd. 14.02.2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), aan haar betekend op 21.02.2022, werd haar alsnog opgedragen om het bevel dd. 04.11.2011 op te volgen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij ook weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit volgende motieven:

“De betrokkene is gehuwd met de heer Ö.D. (...), een Turkse onderdaan die legaal in België verblijft. Zij hebben samen drie meerderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en in Genk wonen (Ö.K. (...), Ö.M. (...) en Ö.H. (...)). Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij niet meer inwonend zijn.

De betrokkene was eerder gehuwd met de Belgische heer D.G. (...), zij stapte met hem in het huwelijksbootje op 06.04.2000 en kwam naar België. Op 25.01.2001 deed zij een aanvraag tot verblijf in functie van haar toenmalige echtgenoot en zij verkreeg verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met een Belg. Op 29.07.2002 volgde er al een echtscheiding en op 17.07.2003, nog geen jaar later, huwde zij met de heer Ö.D. (...). Hij is tevens vader van haar kinderen die in 1984, 1986 en 1989 geboren waren, dus vóór haar huwelijk met de heer D.G. (...)!

Haar huwelijk met de heer D. (...) werd nietig verklaard en op 04.11.2011 werd haar verblijf ingetrokken naar aanleiding van haar schijnhuwelijk en kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij nam van die beslissingen kennis op 09.11.2011.

Zij heeft nooit gevolg gegeven aan het bevel en zij heeft jarenlang nagelaten zich administratief in orde te stellen, tot zij op 06.10.2021 een verblijfsaanvraag deed in in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Die aanvraag werd op 14.02.2022 onontvankelijk verklaard (bijlage 15quater) en aan haar betekend op 21.02.2022.

Op 23.03.2022 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het feit dat de betrokkene gehuwd is, haar man en kinderen hier wonen en dat zij sedert 21 jaar in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen om zich in orde te stellen met de Belgische reglementering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene koos er zelf voor om jarenlang in illegaliteit te verblijven. Reeds op 09.11.2011 werd haar verblijfskaart ingetrokken en haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend wegens een eerder aangegaan schijnhuwelijk met een Belg. Al die jaren heeft zij niets ondernomen om zich administratief in orde te stellen en zij dient dan ook de gevolgen te dragen. Betrokkene kan contact blijven houden met haar familie in België via verschillende moderne communicatiemiddelen of zij zou zich kunnen laten vergezellen door haar echtgenoot of meerderjarige kinderen. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

De betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

In de bestreden beslissing kunnen voorts op eenvoudige wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die ten grondslag liggen aan de beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing is gesteund op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook de overwegingen in feite worden weergegeven, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven in de uiteenzetting van de feiten.

Aldus kunnen de motieven die het bestreden bevel onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt op het eerste zicht niet.

3.2.1.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing uitvoerig de gewezen relatie met haar ex-partner de heer D.G. behandelt, dat de verwerende partij er nochtans van op de hoogte is dat het huwelijk met de heer D.G. inmiddels 19 jaar geleden is en zij thans reeds meer dan tien jaar opnieuw samenwoont met haar eerste en huidige echtgenoot de heer O.D. met wie zij in de jaren 80 drie Belgische kinderen kreeg, dat dit de verwerende partij er niet van weerhoudt om uitvoerig te motiveren waarom er een risico op onderduiken bestaat, wat volgens haar niet zo is, dat zij nog nooit ondergedoken is en de verwerende partij steeds op de hoogte is geweest van haar adres in België, dat het risico op onderduiken geheel gebaseerd is op gedateerde overwegingen die thans al meer dan tien jaar niet meer van toepassing zijn, namelijk haar relatie met de heer D.G., dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook zowel verouderd als totaal naast de kwestie is en dat de verwerende partij geen rekening houdt met de actuele toestand. Daarnaast meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing ook gehele onwaarheden vertoont waar gesteld wordt dat zij jarenlang geen enkele poging heeft ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen terwijl zij in 2021 nog een aanvraag tot verblijf deed, dat zij daarenboven een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 14 februari 2022 zodat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij een beslissing aangaande het beroep aan het afwachten was op het ogenblik van de plotse inval in haar woning op 29 juni 2022. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig handelt door feiten van meer dan 10 jaar oud in overweging te nemen zowel om de beslissing tot vasthouding te motiveren als het risico op onderduiken en geen rekening te houden met de actuele feiten die thans relevant zijn, met name dat zij nog nooit is ondergedoken en steeds haar adres kenbaar heeft gemaakt, dat zij de echtgenote is van de heer O. die een duurzaam verblijf heeft, dat zij drie Belgische meerderjarige kinderen heeft en talrijke Belgische kleinkinderen, dat zij geen familie heeft in Turkije, dat zij geen woning of verblijfplaats heeft in Turkije, dat zij geen eigen inkomsten heeft en dat zij de mantelzorger is van haar echtgenoot de heer O. die vanwege zijn ziekte permanente medische verzorging nodig heeft. Zij meent dat het ongepast en manifest onredelijk is dat de verwerende partij haar probeert te straffen voor fouten die zij in 2003 heeft gemaakt

en thans op geen enkele wijze meer relevant zijn, dat de verwerende partij immers de echtheid van het huwelijk en de samenwoning met de heer O. op geen enkele wijze betwist.

3.2.1.6. De Raad wijst er vooreerst nogmaals op dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Het betoog in zoverre gericht tegen voormelde beslissing is dan ook niet dienstig.

3.2.1.7. In zoverre de verzoekende partij het betoog dat de bestreden beslissing uitvoerig de gewezen relatie met haar ex-partner de heer D.G. behandelt, dat de verwerende partij er nochtans van op de hoogte is dat het huwelijk met de heer D.G. inmiddels 19 jaar geleden is en zij thans reeds meer dan tien jaar opnieuw samenwoont met haar eerste en huidige echtgenoot de heer O.D. met wie zij in de jaren 80 drie Belgische kinderen kreeg, zou richten tegen de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op wat volgt.

Het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De verwerende partij verwijst in het bestreden bevel naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13° die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en op het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd werd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Het betoog van de verzoekende partij is gericht tegen het motief dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd werd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf en de uiteenzetting in de bestreden beslissing hieromtrent. Deze kritiek is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen. De verzoekende partij betwist immers niet dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig visum of verblijfstitel voor België.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat de verwerende partij motiveerde, in het licht van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, dat het recht op vestiging van de verzoekende partij op 4 november 2011 werd ingetrokken en er aldus aan haar verblijfsrecht een einde werd gemaakt. Het komt niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij motiveert om welke redenen werd overgegaan tot een intrekking van het recht op vestiging. Het feit dat het huwelijk met de heer D.G. inmiddels 19 jaar geleden is en zij thans reeds meer dan tien jaar opnieuw samenwoont met haar eerste en huidige echtgenoot de heer O.D. met wie zij in de jaren 80 drie Belgische kinderen kreeg, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij een einde werd gemaakt. Immers blijkt uit artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet op het eerste zicht niet dat het zou moeten gaan om het recent weigeren van een verblijf of het recent beëindigen van het verblijf. Evenmin blijkt dat voormelde bepaling niet zou kunnen toegepast worden indien het een beëindiging betreft van een verblijf toegekend op grond van een vorig huwelijk. Bovendien, en zoals blijkt uit wat volgt, heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing daarnaast wel degelijk rekening gehouden met de samenwoning van de verzoekende partij met haar huidige echtgenoot.

Daarnaast wijst de Raad er nog op – in zoverre de kritiek vermeld in punt 3.2.1.5. gericht is tegen de beslissing houdende het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten – dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar actuele toestand nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt wat volgt:

“De betrokkene is gehuwd met de heer Ö.D. (...), een Turkse onderdaan die legaal in België verblijft. Zij hebben samen drie meerderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en in Genk wonen (Ö.K. (...), Ö.M. (...) en Ö.H. (...)). Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij niet meer inwonend zijn.

(...) op 17.07.2003, nog geen jaar later, huwde zij met de heer Ö.D. (...). Hij is tevens vader van haar kinderen die in 1984, 1986 en 1989 geboren waren, (...)

(...) zij op 06.10.2021 een verblijfsaanvraag deed in in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Die aanvraag werd op 14.02.2022 onontvankelijk verklaard (bijlage 15quater) en aan haar betekend op 21.02.2022.

Op 23.03.2022 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het feit dat de betrokkene gehuwd is, haar man en kinderen hier wonen en dat zij sedert 21 jaar in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen om zich in orde te stellen met de Belgische reglementering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene koos er zelf voor om jarenlang in illegaliteit te verblijven. Reeds op 09.11.2011 werd haar verblijfskaart ingetrokken en haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend wegens een eerder aangegaan schijnhuwelijk met een Belg. Al die jaren heeft zij niets ondernomen om zich administratief in orde te stellen en zij dient dan ook de gevolgen te dragen. Betrokkene kan contact blijven houden met haar familie in België via verschillende moderne communicatiemiddelen of zij zou zich kunnen laten vergezellen door haar echtgenoot of meerderjarige kinderen. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

De betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

De verzoekende partij kan aldus op het eerste zicht niet dienstig betogen dat er geen rekening werd gehouden met actuele feiten die thans relevant zijn: dat zij de echtgenote is van de heer O. die een duurzaam verblijf heeft en dat zij drie Belgische meerderjarige kinderen heeft en talrijke Belgische kleinkinderen, nu blijkt dat het bestaan van een gezinsleven niet wordt betwist, doch gemotiveerd wordt waarom dit het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins waarom de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening zou dienen te houden met het niet hebben van familie of van een woning of verblijfplaats in Turkije. Dit betreffen bovendien loutere beweringen die geenszins gestaafd worden. Evenmin toont zij aan waarom de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient te houden met het feit dat zij geen inkomsten heeft. Bovendien blijkt uit arrest nr. nr. 274 660 van 27 juni 2022 van de Raad wat volgt: "Volgens een verklaring van verzoeksters raadsman d.d. 23 september 2021, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt, ontvangt haar echtgenoot een uitkering ten bedrage van 1450 euro per maand. Hierover wordt gezegd: "Echter komt het gezin O. (...) – H. (...) hiermee goed rond, gelet op de eerder beperkte kosten. (...) Dit zijn alle vaste maandelijkse kosten van het gezin, zodat het gezin geenszins behoeftig is". Gelet op deze verklaring kan de Raad moeilijk inzien welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij geen eigen inkomsten heeft. Het feit dat zij geen eigen inkomsten heeft is blijkens de verklaring van haar raadsman geen hindernis. Integendeel, het gezin komt zelfs "goed rond" en is "geenszins behoeftig". Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij zich in een zodanig preciaire financiële situatie bevindt die haar verhindert terug te keren naar Turkije om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen."

Waar zij nog meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij de mantelzorger is van haar echtgenoot de heer O. die vanwege zijn ziekte permanente medische verzorging nodig heeft, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat zij haar kan laten vergezellen door haar echtgenoot naar Turkije. Door enkel te wijzen op het feit dat zij mantelzorger is van haar echtgenoot die ziek is en permanente medische verzorging nodig heeft, toont zij op het eerste zicht

geenszins aan dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is. Bovendien werd er in de beslissing van 14 februari 2022 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en waarvan zij de motieven kent, op gewezen dat ook de kinderen zouden kunnen instaan voor de zorg voor de echtgenoot van de verzoekende partij. Aldus blijkt op het eerste zicht wel degelijk dat de verwerende partij de omstandigheid dat de echtgenoot van de verzoekende partij (medische) bijstand nodig heeft van een naaste, in overweging heeft genomen.

3.2.1.8. De kritiek van de verzoekende partij vermeld in punt 3.2.1.5. is in elk geval gericht tegen de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij betwist geenszins dat op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan indien er sprake is van een risico op onderduiken.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van drie objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, §2, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, 2° houdt onder meer in dat de betrokkene in het kader van een procedure voor verblijf valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de betrokkene niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden. Artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat zij door de stad Genk op 21 februari 2022 geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek alsook dat zij jarenlang geen enkele poging heeft ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen. Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing gehele onwaarheden vertoont waar gesteld wordt dat zij jarenlang geen enkele poging heeft ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen terwijl zij in 2021 nog een aanvraag tot verblijf deed, dat zij daarenboven een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 14 februari 2022 zodat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij een beslissing aangaande het beroep aan het afwachten was op het ogenblik van de plotse inval in haar woning op 29 juni 2022, kan zij niet gevolgd worden. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op foutieve wijze heeft vastgesteld dat zij jarenlang geen enkele poging heeft ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen, nu op het eerste zicht niet blijkt, en zij niet aantoon, dat de verzoekende partij tussen de intrekking van haar recht op vestiging op 4 november 2011 en het indienen van de aanvraag 6 oktober 2021, enige stappen heeft ondernomen om haar administratieve toestand in orde te brengen. Het feit dat zij in 2021 nog een aanvraag tot verblijf deed en dat zij daarenboven een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 14 februari 2022 en dat zij het beroep aan het afwachten was, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 november 2011, dat haar werd betekend op 9 november 2011, dat haar in de beslissing van 14 februari 2022 werd opgedragen alsnog het voormelde bevel op te volgen, dat deze beslissing niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij betwist deze vaststelling op zich niet en toont ook niet aan dat op foutieve, onzorgvuldig of kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat het onwaarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. In zoverre zij zou menen dat niet kan verwezen worden naar een beslissing van meer dan tien jaar

geleden, maakt zij dit niet aannemelijk. Immers vereist artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet geenszins dat het zou gaan om een recente verwijderingsmaatregel. Bovendien blijkt uit de motieven dat op 14 februari 2022 de verzoekende partij nogmaals werd opgedragen het bevel op te volgen. In zoverre de kritiek van de verzoekende partij dat zij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 14 februari 2022 zodat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij een beslissing aangaande het beroep aan het afwachten was op het ogenblik van de plotse inval in haar woning op 29 juni 2022, gericht is tegen het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van 14 februari 2022 geen automatische schorsende werking heeft – zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing – zodat zij wel degelijk gehouden was gevolg te geven aan het bevel, doch nagelaten heeft dit te doen, zoals ook terecht opgemerkt in de bestreden beslissing.

Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing concreet toegelicht dat de verzoekende partij de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met dhr. D.G., dat haar frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren van 4 oktober 2010 waarbij het huwelijk nietig werd verklaard, dat dit vonnis bevestigt dat de intentie van de verzoekende partij er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, dat de nietigverklaring bevestigd werd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 9 februari 2011 en dat als gevolg van het rechtsprincipe *“fraus omnia corrumpit”* haar recht op vestiging in België werd ingetrokken. Ook hier dient vastgesteld te worden dat waar zij meent dat niet langer kan verwezen worden naar de relatie met haar ex-partner, dat het huwelijk met de heer D.G. inmiddels 19 jaar geleden is en zij thans reeds meer dan tien jaar opnieuw samenwoont met haar eerste en huidige echtgenoot de heer O.D. met wie zij in de jaren 80 drie Belgische kinderen kreeg, dat het risico op onderduiken geheel gebaseerd is op gedateerde overwegingen die thans al meer dan tien jaar niet meer van toepassing zijn, namelijk haar relatie met de heer D.G., dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook zowel verouderd als totaal naast de kwestie is, zij dit op het eerste zicht niet aannemelijk maakt. Immers vereist artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet geenszins dat het gebruik van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten of het plegen van fraude of gebruik van andere onwettige middelen in het kader van een procedure verblijf een recente gebeurtenis zou dienen te betreffen.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“in het kader van een procedure [...] verblijf [...] valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;”* wanneer de vreemdeling *“niet mee[werkt] of (...) niet [heeft] meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden [...]”*; en wanneer de vreemdeling heeft *“duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”*, noch weerlegt of ontkracht zij de motieven die deze vaststellingen ondersteunen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene in het kader van een procedure verblijf valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd heeft of andere onwettige middelen gebruikt, betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden en/of betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, kan worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het betoog dat zij nog nooit ondergedoken is en steeds haar adres kenbaar heeft gemaakt bij de verwerende partij, dat zij de echtgenote is van de heer O. met duurzaam verblijf in België, moeder is van Belgische meerderjarige kinderen en grootmoeder van Belgische kleinkinderen en mantelzorger is van haar echtgenoot die permanent medische verzorging behoeft, doet hier *in casu* ook niet anders over oordelen. Betreffende het aanvoeren dat zij geen familie, woning of verblijfplaats heeft in Turkije alsook geen inkomsten, ziet de Raad niet in, en verduidelijkt de verzoekende partij geenszins, op welke wijze deze elementen relevant zijn bij het beoordelen van het risico op onderduiken. De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij met enige relevante omstandigheid eigen aan het geval ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont *prima facie* niet aan dat het feit dat zij een vast of gekend verblijfsadres en familieleden heeft in België – en aldus haar actuele toestand – anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken,

maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

3.2.1.9. Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de verwerende partij *prima facie* conform de toepasselijke wettelijke bepalingen een bevel om grondgebied te verlaten heeft genomen ten aanzien van de verzoekende partij waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken en waaruit blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijk tot deze vaststellingen en de bestreden beslissing is gekomen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het ongepast en manifest onredelijk is dat de verwerende partij haar probeert te straffen voor fouten die zij in 2003 heeft gemaakt en thans op geen enkele wijze meer relevant zijn, dat de verwerende partij immers de echtheid van het huwelijk en de samenwoning met de heer O. op geen enkele wijze betwist.

3.2.1.10. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.11. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 22 van de Grondwet.

3.2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Dat art. 8 EVRM luidt:

(...)

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten, wordt het art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker immers wederrechtelijk uit haar familie- en haar gezinsleven en haar woning wordt gerukt. Dat verzoekster immers reeds meer dan 10 jaar samenwoont met haar echtgenoot, die legaal in het land verblijft.

Dat verzoekster de moeder is van 3 Belgische kinderen en de grootmoeder van Belgische kleinkinderen. Gelet op de schending van art. 7 Vw. is de inmenging door de overheid in het gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM in elk geval niet geoorloofd.

Dat verzoekster in het verleden een legaal verblijf in het land had en er aldus in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat in elk geval een inmenging op basis van art. 8 EVRM in het privé- en gezinsleven dient in overweging te worden genomen.

Dat het een taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Dat het straffen van verzoekende partij wegens een vermeend schijnhuwelijk in 2003 geen dergelijke bekommernis betreft.

Dat het gezinsleven niet elders kan plaatsvinden, gelet op het feit dat de echtgenoot een legaal verblijf heeft in België en ziek is, al zijn kinderen en kleinkinderen in België wonen, eveneens geen enkele band meer heeft met Turkije, en aldus het land niet wenst en zal verlaten.

Dat het gezinsleven dan ook enkel kan plaatsvinden in België.

Verzoekende partij vraagt dan ook om de bestreden beslissing te schorsen met uiterst dringende noodzakelijkheid, vanwege de schending van art. 8 EVRM en art. 22 GW.”

3.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij wederrechtelijk *“uit haar familie- en haar gezinsleven en haar woning wordt gerukt.”* Zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel blijkt geenszins dat de bestreden beslissing genomen werd in strijd met de wet. Er werd geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen *“Gelet op de schending van art. 7 Vw. is de inmenging door*

de overheid in het gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM in elk geval niet geoorloofd.” Bovendien, zoals ook zal blijken uit wat volgt, is van een inmenging in casu geen sprake.

3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens de verzoekende partij verhindert de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar familieleven en gezinsleven, daar zij reeds meer dan tien jaar samenwoont met haar echtgenoot die legaal in het land verblijft en zij de moeder is van drie Belgische kinderen en de grootmoeder van Belgische kleinkinderen.

Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’. Er kan niet worden ontkend dat de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar drie meerderjarige kinderen is minder evident. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt immers dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dezelfde voorwaarde moet worden toegepast op de relatie tussen de verzoekende partij en haar kleinkinderen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt immers hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals de band tussen kleinkinderen en hun grootouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Dit impliceert niet dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders nooit kan worden aanvaard. Het is echter wel zo dat de grootouders een betekenisvolle rol moeten spelen in het leven van de kleinkinderen, opdat zij geacht worden deel uit te maken van het gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

De Raad stelt op het eerste zicht vast dat de verzoekende partij geen gewag maakt van het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Aldus wordt *in casu* niet aangetoond dat er tussen de verzoekende partij en haar (klein-)kinderen een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat de verzoekende partij onderhoudt met haar echtgenoot.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als

dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, een situatie van eerste toelating gezien het verblijfsrecht van de verzoekende partij reeds in 2011 werd ingetrokken en zij sindsdien niet meer over een regelmatig verblijfsrecht in België beschikt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen *“Dat verzoekster in het verleden een legaal verblijf in het land had en er aldus in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat in elk geval een inmenging op basis van art. 8 EVRM in het privé- en gezinsleven dient in overweging te worden genomen.”*

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenoot motiveert de gemachtigde als volgt in de bestreden beslissing:

“De betrokkene is gehuwd met de heer Ö.D. (...), een Turkse onderdaan die legaal in België verblijft. Zij hebben samen drie meerderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en in Genk wonen (Ö.K. (...), Ö.M. (...) en Ö.H. (...)).

(...) op 17.07.2003, nog geen jaar later, huwde zij met de heer Ö.D. (...). Hij is tevens vader van haar kinderen die in 1984, 1986 en 1989 geboren waren, (...)

(...) zij op 06.10.2021 een verblijfsaanvraag deed in in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Die aanvraag werd op 14.02.2022 onontvankelijk verklaard (bijlage 15quater) en aan haar betekend op 21.02.2022.

(...)

Het feit dat de betrokkene gehuwd is, haar man en kinderen hier wonen en dat zij sedert 21 jaar in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen om zich in orde te stellen met de Belgische reglementering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet

als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene koos er zelf voor om jarenlang in illegaliteit te verblijven. Reeds op 09.11.2011 werd haar verblijfskaart ingetrokken en haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend wegens een eerder aangegaan schijnhuwelijk met een Belg. Al die jaren heeft zij niets ondernomen om zich administratief in orde te stellen en zij dient dan ook de gevolgen te dragen. Betrokkene kan contact blijven houden met haar familie in België via verschillende moderne communicatiemiddelen of zij zou zich kunnen laten vergezellen door haar echtgenoot of meerderjarige kinderen. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

De verzoekende partij meent dat het de taak van de verwerende partij is aan te tonen dat zij de bekommernis had om een *“juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk”* en dat het haar straffen wegens een vermeend schijnhuwelijk in 2003 geen dergelijke bekommernis betreft.

De Raad herhaalt dat de relatie en het beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Eveneens stelt de Raad vast dat hoewel gewezen wordt op het schijnhuwelijk van de verzoekende partij op het eerste zicht niet blijkt dat om deze reden wordt geoordeeld dat de bestreden beslissing niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Een dergelijke disproportionaliteit wordt niet aangenomen blijkens de motieven van de bestreden beslissing omdat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM en daar de verzoekende partij niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen, dat zij er zelf voor koos om jarenlang in illegaliteit te verblijven, dat reeds op 09.11.2011 haar verblijfskaart werd ingetrokken en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat zij al die jaren niets heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen en zij dan ook de gevolgen dient te dragen, dat zij contact kan blijven houden met haar familie in België via verschillende moderne communicatiemiddelen of zij zou zich kunnen laten vergezellen door haar echtgenoot of meerderjarige kinderen.

Waar de verzoekende partij deze beoordeling betwist en stelt dat het gezinsleven niet elders kan plaatsvinden daar haar echtgenoot een legaal verblijf in België heeft en ziek is, al haar kinderen en kleinkinderen in België wonen en eveneens geen band hebben met Turkije en het land niet wensen en zullen verlaten, dat het gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden, weerlegt zij voormelde motieven niet.

De Raad wijst erop dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923). Te dezen toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat er hinderpalen bestaan waardoor de tijdelijke verderzetting van haar gezinsleven in Turkije wordt gehinderd.

Zij toont geenszins aan dat omwille van het legaal verblijf van haar echtgenoot en diens ziekte, niet correct of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat de verzoekende partij zich kan laten vergezellen door haar echtgenoot. Zij toont op het eerste zicht niet aan dat het legaal verblijf of de ziekte haar echtgenoot verhindert haar te vergezellen. Zo toont zij, door enkel te verwijzen naar attesten waaruit blijkt dat haar echtgenoot mantelzorg nodig heeft, geenszins aan dat haar echtgenoot niet kan reizen noch dat zij niet in de mogelijkheid is om in haar land van herkomst voor haar echtgenoot te zorgen. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat haar gezinsleven met haar

echtgenoot, dat beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, enkel in België kan beleefd worden.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven met haar kinderen en kleinkinderen in België heeft aannemelijk gemaakt, zodat geen belangenafweging diende en dient gemaakt te worden in het licht van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad verder vast dat door enkel te stellen dat al haar kinderen en kleinkinderen in België wonen en eveneens geen band hebben met Turkije en het land niet wensen en zullen verlaten, de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij contact kan blijven houden met haar familie in België via verschillende moderne communicatiemiddelen.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.2.2.4. In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (cf. Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

3.2.2.5. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER